

Comença l'espectacle

JOAN BARRIL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 16.01.08

Fa uns quants anys un anunci oficial que pretenia promocionar la lectura entre els ciutadans deia el següent: "Un llibre ajuda a triomfar". Els que ens dediquem a l'ofici d'escriure no ens hauríem cregut mai que les nostres maldrestes proses enquadrades servien per al triomf aliè i no per al propi. De fet, encara estem així. Veient passar uns quants triomfs, lamentant no pocs fracassos i en general instal·lats en el petit paradís de les mitjanies.

No obstant, hi ha llibres que porten al triomf. Que l'hi diguin al senyor Manuel Pizarro, fins fa poc president d'Endesa i ara ministre d'Economia in pectore de l'eventual Govern del PP. Pizarro és d'aquests empresaris que han dirigit una empresa sense jugar-se els seus propis diners. Endesa es va anar quedant amb algunes elèctriques locals i se les va endur a Madrid, encara que tothom sap que els clients d'Endesa no són a Madrid. Això tant és. Els usuaris de Microsoft tampoc són veïns de Bill Gates. En temps de globalització, les fronteres desapareixen a l'hora de comprar. Però no desapareixen a l'hora de la possible venda.

És el que va passar quan hi va haver l'opa de Gas Natural. Va sortir el ministrable del PP brandant un llibre. No un llibre qualsevol, sinó un llibre que havíem escrit entre tots, fins i tot els catalans. I va venir a dir que l'energia no se n'aniria a mans catalanes. Esperanza Aguirre, en pla corista del solista Pizarro, va arribar a dir que no se'n podia anar fora del "territori nacional". I aquí va aparèixer novament la gran tragèdia de l'Espanya centrípeta: abans partia que doblà, més val morir dempeus que

viure agenollats i val més una Endesa alemanya que una Endesa catalana. En el text constitucional no es parla d'aquesta incompatibilitat catalana amb els volts. Però tot s'hi val per arribar a ser ministre. Si hagués tingut una bandera a la mà, Pizarro s'hi hauria embolicat per reclamar la germanitat d'aquesta companyia que, gràcies a la seva resistència, va veure com les seves accions pujaven fins a un nivell indicible. Algun dia els usuaris pagarem aquestes plusvàlues. I Pizarro, segons com vagin les coses, serà el ministre de totes les economies nacionals fins i tot sabent que no en deixarà passar ni una als empresaris catalans. Un amic comú em diu que Pizarro és molt llest. De llest, sí que ho és. Però, en el supòsit que arribi a governar i veient la seva trajectòria, ¿podrem parlar d'un ministre realment imparcial?

En la crispació d'aquests últims anys s'ha mentit sobre la llengua, s'ha ridiculitzat tot un país, s'han escatimat recursos, s'ha portat un procés democràtic impecable al Tribunal Constitucional. Tot això, per desgràcia, ja forma part del guió. Però també s'ha traspassat una línia que crèiem que el disc dur del capitalisme no contemplava. Concretament, se'ns ha ofert l'espectacle de veure com s'auspiciava el boicot i el combat d'empresaris contra empresaris, no per una legítima competència, sinó per la seva seu social. En això hi ha estat ficat Pizarro. Un instrumentalitzador de la Constitució per a benefici propi. Ja no hi ha res sagrat en mans dels llestos. Doncs això: no siguin tontos.

Errants

Trobo unes claus perdudes a la vorera. ¿De qui deuen ser? ¿Quina porta obrien? Exhalen una promesa d'anys. El petit metall pot alleujar dos cossos de cotó. Ara els amants furtius, de tant buscar-les a terra, es creuen i no es veuen.